

Arrest

nr. 167 537 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en soenniet te zijn. U was woonachtig in de wijk el-Adil te Bagdad.

U verklaarde dat u drie weken voor uw vertrek uit Bagdad op 19 juni 2015 bezoek kreeg van drie personen die langskwamen in een gele taxi. U herkende één van de drie personen. Het was iemand van de geheime dienst die u eerder al zag bij een checkpoint. Ze vroegen naar uw broer in verband met een taxi die op zijn naam geregistreerd stond, zodat ze de auto onder een andere naam konden registreren. Uw broer was in 2007 willekeurig gearresteerd omwille van zijn soennitische origine en zit momenteel nog steeds in de gevangenis. Dit was volgens u een excuus om bij u thuis langs te komen.

U vernam van een winkелеigenaar in uw buurt dat deze personen al eerder naar u geïnformeerd hadden. Aangezien u twijfels had over de situatie, vertrok u naar uw schoonfamilie samen met uw gezin

en uw moeder. U verbleef daar voor ongeveer een week. Nadien keerde u alleen terug huiswaarts voor een korte periode van een half uur tot een uur.

Toen u een week later terug thuis was, stonden er plots twee personen aan de deur gewapend met een pistool. Ze zeiden dat ze van de geheime dienst waren en dat ze meer inlichtingen wouden over de personen die op uw adres woonden. Ze gaven u een formulier dat u moest invullen en terug aan hen moet bezorgen. U heeft het formulier nadien echter niet ingevuld. Vier dagen later kwamen enkele mensen aan uw deur die zich voorstelden als vertegenwoordigers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Uw vader deed de deur open en ze vroegen hem naar de formulieren die u moest invullen. Daarop beloofde uw vader de formulieren ingevuld aan hen te bezorgen. De dag erna heeft uw vader deze documenten overgemaakt aan het ministerie van Binnenlandse Zaken. Twee, drie dagen later kwamen ze 's nachts opnieuw langs. Uw vader deed open en wederom vroegen ze hem naar het formulier dat ze u overhandigd hadden. Uit deze discussie bleek dat de documenten reeds in orde waren gebracht.

Drie dagen voor uw vertrek uit het land kreeg uw vader opnieuw bezoek op een moment dat u niet thuis was. Deze personen stelden zich voor als medewerkers van het bureau van de eerste minister en zeiden dat u bij hen gesolliciteerd had. Uw vader zei dat u reeds werk had bij het Ministerie van Technologie en Wetenschap. U verklaarde dat u zelf niets gevraagd had aan het bureau van de eerste minister.

U verklaarde dat u denkt dat de mensen die bij u langskwamen mogelijk vertegenwoordigers van de sjiitische militie Asaïb Ahl al-Haq waren, die het op u zouden gemunt hebben omdat u een soenniet bent en omdat uw familie oorspronkelijk uit Mosul afkomstig is, een stad die met Daesh wordt geaffilieerd. U verklaarde dat uw vader, die voorzitters is van de artsenvakbond, eerder al bedreigingen zou hebben ontvangen van aanhangers Saddristen (aanhangers van de sjiitische geestelijke Moqtada al-Sadr), die zijn job zouden willen inpalmen.

Op 19 juni 2015 verliet u Irak op legale wijze via de luchthaven van Bagdad en reisde u met het vliegtuig Turkije.. U vertrok vanuit Turkije met de boot en bereikte Griekenland op 18 of 19 augustus 2015. Nadat u van een smokkelaar een boarding pass en een paspoort kreeg, nam u het vliegtuig vanuit Griekenland rechtstreeks naar België om hier op 2 september 2015 aan te komen. Op 10 september 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw arbeidskaart voor het Ministerie van Wetenschap en Technologie, Identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw zonen, uw bewonerskaart, uw kieskaart, een identiteitskaart van uw werk bij het Ministerie van Wetenschap en Technologie en een identiteitskaart van het werk van uw vader.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak ontvoerd zal worden door Asaïb Ahl Al-Haq (AAH). U zou gevisieerd worden door deze sjiitische militie omwille van drie redenen. Ten eerste, het feit dat u soenniet bent en uw familie afkomstig is uit Mosul. Als tweede reden gaf u aan dat het was omdat u broer reeds in de gevangenis zat. Hij werd in 2007 opgepakt bij een willekeurige razzia door het Iraakse leger. Een laatste verklaring voor uw actuele vrees is de positie van uw vader, die voorzitter is van de artsenvakbond sinds 2005.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de personen of groeperingen door wie u vervolgd zou worden. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat leden van de sjiitische militie Asaïb Ahl al-Haq naar uw huis waren gekomen om u 'te ontvoeren' (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS sprak u over drie bezoeken bij u thuis door verschillende overheidsinstanties. De eerste keer ging het volgens uw verklaringen om enkele onbekende personen die u vragen stelden over een taxi die op naar van uw broer geregistreerd zou staan. U dacht dat deze personen tot de 'geheime dienst' behoorden, omdat u één van hen herkende als iemand die u eerder zou hebben gezien aan een checkpoint bemand door leden van de geheime dienst (CGVS, pg. 13, 14, 15, 16 & 17). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit slechts een vermoeden van u betrof dat deze personen tot de geheime dienst behoorden. Bij tweede bezoek aan uw woning ging het volgens uw verklaringen om personen van 'de geheime dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken' die informatie vroegen over de personen die op uw adres woonden. Uw bewering dat het ging om personen van de geheime dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken bleek echter opnieuw slechts een vermoeden. Toen u werd gevraagd wie deze personen waren, antwoordde u: "[...] ze hebben het formulier gevraagd dus zijn ze

van het ministerie van Binnenlandse Zaken." (CGVS, pg. 17). Over het derde bezoek vertelde u dat deze personen zich voorstelden als vertegenwoordigers van het 'bureau van de eerste minister' en dat ze een vraag stelden in verband met een sollicitatie die u al dan niet zou hebben gedaan (CGVS, p. 15). Wat betreft uw bewering dat al deze personen zouden behoren tot de sjiitische militie AAH, dient te worden opgemerkt dat u zelf meermaals aangaf dat dit slechts uw vermoeden was (CGVS, pg. 19 & 21).

Het CGVS meent er in uw verhaal over de bezoeken bij u thuis geen enkele concrete aanwijzing kan worden gevonden dat u effectief door AAH zou worden geviseerd. U stelt eerst dat er drie personen - waaronder één persoon van de geheime dienst - bij u thuis langskwamen en vroegen naar een auto die onder de naam van uw broer geregistreerd stond (CGVS, pg. 13 & 14). Ongeveer een week later kwamen er opnieuw mensen van de 'geheime dienst' langs, ditmaal wouden ze dat u een formulier invulde (CGVS, pg. 14). Vier dagen later kwamen er mensen langs van het ministerie van Binnenlandse Zaken die vroegen naar datzelfde formulier aangezien u het nog niet ingevuld had (CGVS, pg. 14). Een drietal dagen nadien kwamen ze nog eens langs omwille van datzelfde formulier, uw vader deed open en na een korte discussie verlieten ze de woning omdat het formulier nu wel in orde bleek te zijn (CGVS, pg. 15). Hierna kwamen ze nog eenmaal langs, uw vader deed open en ditmaal waren het mensen van het Bureau van de Eerste Minister. Ze kwamen langs omdat u gesolliciteerd zou hebben bij hen. Uw vader ontkende dit en ze verlieten de woning (CGVS, pg. 15). Wat betreft uw bewering tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze personen bij u thuis waren gekomen om u te ontvoeren (CGVS vragenlijst, nr. 3.5), gaf u tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat dit louter een 'gevoel' was dat u had. U vertelde daarbovenop zelf dat u bij geen enkele van deze bezoeken persoonlijk bedreigd werd (CGVS, pg. 17 & 19). Het loutere feit dat een overheidsdienst bij u thuis langskomt, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aanzien worden. Uit niets in uw verklaringen kan worden afgeleid dat deze bezoeken niet het werk zouden zijn geweest van gewone overheidsdiensten, maar wel van AHH of gelijkaardige sjiitische milities. Indien u effectief geviseerd zou worden door een sjiitische militie omdat u soenniet bent, omdat u uit Mosul afkomstig zou zijn of omwille van de job van uw vader (cf. infra), kan men zich de vraag stellen waarom leden van deze machtige milities, die doorgaans brutaal en gewelddadig te werk gaan (cf. informatie Finnish Migration Service in bijlage), enkele malen aan uw deur zouden zijn gekomen zich uitgevend als gewone vertegenwoordigers van de Iraakse autoriteiten, zonder dat u ook maar één keer bedreigd, geïntimideerd of hard aangepakt zou zijn geweest.

Ten tweede kunt u niet aannemelijk maken waarom u concreet persoonlijk geviseerd zou worden door AHH. U verklaarde onder meer dat u vervolgd werd omdat u een soenniet uit Mosul bent. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de personen die bij u thuis langskwamen nooit iets over uw afkomst uit Mosul hebben gezegd en kent u zelf geen soennieten afkomstig uit Mosul die in Bagdad vervolgd werden omwille van hun afkomst (CGVS, pg. 18). Een tweede reden die u aangaf was het feit dat uw broer in de gevangenis zit, maar ook hierover hebben de personen die bij u thuis langskwamen nooit iets vermeld (CGVS, pg. 18). Aangezien het bovendien om een willekeurige arrestatie ging en deze 8 jaar geleden plaatsvond, is het weinig waarschijnlijk dat er een verband is met de beweerde vervolgingsfeiten waar u naar verwijst (CGVS, pg. 7). Als laatste reden gaf u aan dat men u vervolgde omwille van het beroep van uw vader, die voorzitter is van de artsenvakbond (CGVS, pg. 18). Maar ook hierover hebben de personen die bij u thuis langskwamen niets vermeld (CGVS, pg. 18 & 19). U gaf wel aan dat uw vader reeds bedreigingen had gekregen, maar uw verklaringen hierover bleken opnieuw bijzonder vraag. Toen u werd gevraagd wie hem bedreigde zei u niets over Asaïb Ahl al-Haq. Eerst zei u dat u niet wist wie hem bedreigde, omdat hij u hierover zelf niets vertelde, maar u vermoedde dat het om Saddristen ging aangezien zij de positie van uw vader wouden innemen. Het gaat hier dus opnieuw om uw vermoedens. Daarenboven bleek u niets te weten over wanneer uw vader concreet bedreigingen zou hebben ontvangen (CGVS, pg. 5). Ten laatste geeft u zelf nog eens aan dat u 'denkt' dat het om één van de voorgaande redenen is dat men u vervolgde dit alles dus louter vermoedens betreffen zonder dat u ook maar één concrete aanwijzing in die richting hebt (CGVS, pg. 22). Het CGVS besluit dat u niet aannemelijk kunt maken dat u persoonlijk en gericht geviseerd zou worden omwille van deze redenen en benadrukt nogmaals dat uw verklaringen hierover louter speculatief zijn.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, uw arbeidskaart, uw kieskaart en het bewijs van uw vader zijn werk bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad

met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Hij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en problemen.

Omtrent de bezoeken bij hem thuis, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker benadrukt dat 'ze' vijf keer bij hem thuis op bezoek zijn geweest in de laatste drie weken van zijn verblijf in Irak, telkens op een andere manier en telkens omwille van een andere reden. Verzoeker kan niet met zekerheid zeggen wie 'ze' zijn. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de bezoeken steeds onder een erg vreemd en weinig geloofwaardig voorwendsel plaatsvonden, waardoor verzoeker zich ernstige vragen stelde bij de waarachtigheid van deze redenen van bezoek én waardoor verzoeker zich ongerust maakte voor zijn veiligheid en de veiligheid van zijn gezin.

Het is correct dat 'ze' zich telkenmale hebben voorgesteld als zijnde van één of andere overheidsinstanties, doch de opmerkelijke redenen die 'ze' telkenmale opgaven om hun bezoek te verantwoorden, verontrustte verzoeker. Daarenboven is het opmerkelijk dat deze vermeende overheidsdiensten plots tot vijf keer toe aan de deur van verzoeker moest komen kloppen.

De eerste keer zouden 'ze' van de geheime dienst geweest zijn. Ze vroegen naar een taxi die geregistreerd stond op naam van verzoekers broer. Dit is een valse reden, want enerzijds is het zo dat verzoekers broer nooit een taxi heeft gehad en anderzijds is het zo dat verzoekers broer sinds jaren omwille van zijn soennitische geloof in de gevangenis zit.

De tweede, derde en vierde keer zouden 'ze' van het ministerie van Binnenlandse Zaken geweest zijn. Zogezegd moest er een formulier ingevuld worden aangaande de gegevens van de personen woonachtig op het adres van verzoeker. Opnieuw diende verzoeker echter vast te stellen dat dit een valse reden is, want dit is geen gangbare praktijk. Verzoekers huis was het enige huis in de buurt bij wie ze langsgingen met deze vraag. Bovendien, ondanks het feit dat verzoekers vader de gevraagde documenten had overgemaakt aan het ministerie van Binnenlandse Zaken, zijn die mannen nogmaals gekomen om te vragen naar deze documenten. Verzoeker heeft dan ook om gegronde reden twijfel aan

de waarachtigheid van de hoedanigheid van deze mannen als zijnde personen van het ministerie van Binnenlandse Zaken.

De vijfde keer zouden 'ze' van het bureau van de eerste minister geweest zijn. Er werd een vraag gesteld naar een sollicitatie die verzoeker zou gedaan hebben. Wederom was dit slechts een voorwendsel om het huis van verzoeker te bezoeken: verzoeker had immers niet gesolliciteerd.

Omwille van het feit dat 'ze' steeds een excuus, een reden zochten om bij verzoeker langs te komen, vreest verzoeker dat 'ze' van een sjiiitische militie zijn.

Verzoeker kan het niet met 100% zekerheid zeggen dat ze tot Asaeb Ahl al-Haq behoren, waardoor verzoeker bij verweerster heeft verklaard dat het 'slechts' een vermoeden is.

Maar gelet op de specifieke omstandigheden én de algemene omstandigheden in Irak is verzoeker er wél rotsvast van overtuigd dat deze mannen niet kwamen met goede bedoelingen!

Tenslotte dient er ook op gewezen te worden dat verzoeker – ook al heeft hij 'vage' verklaringen over de betreffende groepering afgelegd omdat hij het eenvoudigweg niet weet door wie hij precies gevisieerd wordt – wél gedetailleerde en coherente verklaringen heeft afgelegd over de verschillende bezoeken. Tijdens het gehoor bij verweerster werd aan verzoeker verschillende keren dezelfde vragen gesteld. Geen enkele tegenstrijdigheid kon worden vastgesteld in zijn relaas."

Waar gesteld wordt dat zijn vrees voor een ontvoering slechts een vermoeden betrof, betoogt verzoeker: "Verzoeker dient op te merken dat hij slechts twee keer thuis was op de momenten dat de mannen op bezoek kwamen. Gelet op de verdachte omstandigheden gaat verzoeker er van uit dat ze eerst op 'prospectie' kwamen om daarna toe te slaan.

In de bestreden beslissing wordt door verweerster zelf aangegeven dat de machtige sjiiitische militie Asaeb Ahl al-Haq doorgaans brutaal en gewelddadig te werk gaat. Verzoeker kan deze stelling alleen maar bevestigen en benadrukt dat het net dit gegeven is die hem, gelet op de verdachte omstandigheden, onmiddellijk deden vrezen voor zijn veiligheid!

Wat zou er volgen na deze verdachte bezoeken? Zou verzoeker worden ontvoerd? Zou verzoeker vermoord worden? Verzoeker kon niet afwachtend thuisblijven en heeft onmiddellijk gereageerd: hij is vertrokken."

Inzake de redenen voor zijn vervolging, stelt verzoeker:

"Verzoeker heeft verschillende redenen genoemd:

1. Hij is soenniet;
2. Hij is afkomstig uit Mosul;
3. Zijn broer zit al jaren in de gevangenis, nadat hij bij een willekeurige arrestatie werd aangehouden;
4. Zijn vader heeft een belangrijke positie, meer bepaald hij is voorzitter van de artsenvakbond.

Verweerster meent dat deze redenen louter speculatief zouden zijn.

Verzoeker kan zich hiermee niet akkoord verklaren.

Het is immers zo dat verzoeker, rekening houdende met deze elementen, tot een risicogroep behoort. De algemeen gekende situatie in Bagdad toont immers aan dat deze elementen tot reden van vervolging worden verheven door de sjiiitische milities."

Verzoeker citeert vervolgens uit verweerders informatie inzake de door de sjiiitische milities gepleegde misbruiken in Irak en voert aan:

"Verzoeker was woonachtig in de el-Adel wijk, gelegen tussen de districten Ghazaliyya en Washashi...

Verzoeker wijst er ook op dat hij de situatie in Bagdad, en meer specifiek in zijn wijk, heeft zien evolueren. Wijk el-Adil is een gemengde wijk, maar de laatste tijd zijn de soennieten duidelijk in de minderheid geworden. Vele burens hebben hun huis en hun bezittingen verkocht om de wijk verlaten. De sjiiitische milities willen de wijk 'zuiveren' van de soennieten. De soennieten worden verdreven.

Verzoeker heeft geen ooms meer in Bagdad. De broers van zijn vader en hun kinderen zijn allemaal vertrokken uit Irak. Verzoekers familie zijn de laatsten die nog in Bagdad woonden (maar nu zijn zij ook vertrokken, cf. infra).

Tijdens het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of hij soennieten afkomstig uit Mosul kent die in Bagdad vervolgd werden omwille van hun afkomst. Door de stress die een gehoor met zich meebrengt, kon verzoeker niet onmiddellijk voorbeeld geven.

Verzoeker heeft navraag gedaan bij zijn vader. Verzoekers vader kon hem enkele concrete voorbeelden geven van verre familieleden. De zoon van de dochter van de tante van verzoekers moeder, Saad, die woonde in Bagdad Hay El Kahera, werd vermoord. De moeder, de vrouw en de kinderen van Saad werden erkend als vluchteling in Zweden. Een ander familielid, de dochter van tante van moeder werd bedreigd, is gevlucht en is nu woonachtig in Amman.

Tenslotte wenst verzoeker er op te wijzen dat de sjiitische milities een tweetal jaar geleden werden ingeschakeld in de politie, de geheime dienst, het leger. De sjiitische milities zijn een onderdeel van de overheid geworden. De sjiitische milities worden gesteund door de overheid. Ook al stellen deze sjiitische militieleden zich voor als overheidsfunctionarissen, ze blijven een militielid. Het langskomen bij een persoon thuis door een 'overheidsdienst', is in Irak zelden goed nieuws. In Irak zijn er geen 'gewone overheidsdiensten' zoals verweerder tracht voor te houden in de bestreden beslissing. Geen enkele overheidsdienst is gevrijwaard van de invloed van één of andere sjiitische militie."

Verzoeker verwijst naar de willekeurige arrestatie en detentie van zijn broer en stelt dat dit incident, hoewel het jaren geleden plaatsvond, zijn subjectieve vrees vergroot.

Verzoekers vader vertelde hem niet over de bedreigingen. *"De bedreigingen werden destijds inderdaad door een andere groepering geuit, vermoedelijk de Saddristen. Maar aangezien de Saddristen de positie van zijn vader als reden zagen om hem te bedreigen, is dit mogelijks voor Assaeb Ahl al-Haq ook een reden."*

Het dient benadrukt te worden dat, gelet op de algemene omstandigheden, gelet op het feit dat zijn familie al negatieve ervaringen hebben gekend en gelet op de wel erg verdachte bezoeken van de vermeende overheidsinstanties, het niet opmerkelijk is dat verzoeker het gevoel kreeg gevisieerd te worden en het gevoel kreeg dat hij mogelijks het doelwit was voor ontvoering."

Volgens verzoeker doet het gegeven dat er nog geen ernstige incidenten gebeurden met familieleden geen afbreuk aan zijn vrees.

Verzoeker stelt dat begin 2016 opnieuw een dreigement aan zijn familie werd geuit, dat zijn vrouw en kinderen bij zijn schoonouders wonen en dat zijn vader is vertrokken naar de Verenigde Arabische Emiraten. Op het huis werd 'gewild, met bloed' geschreven. Verzoekers vader diende voor diens vertrek wel nog klacht in bij de politie. Hoewel hij wist dat dit weinig nuttig is, was dit het laatste wat hij kon doen voor hij zijn land verliet.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit de informatie van verweerder omtrent de macht van en gepleegde misbruiken door de sjiitische milities.

2.1.2. Verzoeker legt ter ondersteuning van voormeld betoog op 9 april 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: een foto van zijn huis met een beëdigde vertaling van de tekst die op het huis werd geschreven en een aangifte, ingediend door zijn moeder. Verder geeft verzoeker een aantal verduidelijkingen van elementen in het verzoekschrift. Tevens wijst hij andermaal op informatie omtrent de situatie in zijn land en regio van herkomst en de door de sjiitische milities gepleegde wandaden (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* hij benevens de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota enkele 'verduidelijkingen' bij het verzoekschrift opneemt en bijkomende argumenten verstrekt tegen de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Gelet op voormelde bepaling wordt verzoekers aanvullende nota slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees van vervolging ten aanzien van Asaeb Ahl Al-Haq (AAH).

Verzoeker legde over de kern van zijn vrees echter incoherente verklaringen af. In de vragenlijst gaf hij immers duidelijk aan bij geen van de bezoeken aan zijn woning aanwezig te zijn geweest. Zo stelde hij: *“De Al Asaeb Milities zijn naar mijn huis gekomen om mij te ontvoeren, maar ik was niet thuis”*. Even verder gaf hij bovendien aan: *“Ik ben meerdere malen geviseerd, maar ik ben bij mijn schoonfamilie verbleven zodat ze mij niet konden oppakken”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij weldegelijk in persoon aanwezig was bij verschillende bezoeken, daarbij zelfs met zijn bezoekers sprak en één keer in allerijl de woning ontvluchtte langs een andere deur (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14-15).

Omtrent verzoekers vrees voor vervolging wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de personen of groeperingen door wie u vervolgd zou worden. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat leden van de sjiiitische militie Asaib Ahl al-Haq naar uw huis waren gekomen om u ‘te ontvoeren’ (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS sprak u over drie bezoeken bij u thuis door verschillende overheidsinstanties. De eerste keer ging het volgens uw verklaringen om enkele onbekende personen die u vragen stelden over een taxi die op naar van uw broer geregistreerd zou staan. U dacht dat deze personen tot de ‘geheime dienst’ behoorden, omdat u één van hen herkende als iemand die u eerder zou hebben gezien aan een checkpoint bemand door leden van de geheime dienst (CGVS, pg. 13, 14, 15, 16 & 17). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit slechts een vermoeden van u betrof dat deze personen tot de geheime dienst behoorden. Bij tweede bezoek aan uw woning ging het volgens uw verklaringen om personen van ‘de geheime dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken’ die informatie vroegen over de personen die op uw adres woonden. Uw bewering dat het ging om personen van de geheime dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken bleek echter opnieuw slechts een vermoeden. Toen u werd gevraagd wie deze personen waren, antwoordde u: “[...] ze hebben het formulier gevraagd dus zijn ze van het ministerie van Binnenlandse Zaken.” (CGVS, pg. 17). Over het derde bezoek vertelde u dat deze personen zich voorstelden als vertegenwoordigers van het ‘bureau van de eerste minister’ en dat ze een vraag stelden in verband met een sollicitatie die u al dan niet zou hebben gedaan (CGVS, p. 15). Wat betreft uw bewering dat al deze personen zouden behoren tot de sjiiitische militie AAH, dient te worden opgemerkt dat u zelf meermaals aangaf dat dit slechts uw vermoeden was (CGVS, pg. 19 & 21). Het CGVS meent er in uw verhaal over de bezoeken bij u thuis geen enkele concrete aanwijzing kan worden gevonden dat u effectief door AAH zou worden geviseerd. U stelt eerst dat er drie personen - waaronder één persoon van de geheime dienst - bij u thuis langskwamen en vroegen naar een auto die onder de naam van uw broer geregistreerd stond (CGVS, pg. 13 & 14). Ongeveer een week later kwamen er opnieuw mensen van de ‘geheime dienst’ langs, ditmaal wouden ze dat u een formulier invulde (CGVS, pg. 14). Vier dagen later kwamen er mensen langs van het ministerie van Binnenlandse Zaken die vroegen naar datzelfde formulier aangezien u het nog niet ingevuld had (CGVS, pg. 14). Een drietal dagen nadien kwamen ze nog eens langs omwille van datzelfde formulier, uw vader deed open en na een korte discussie verlieten ze de woning omdat het formulier nu wel in orde bleek te zijn (CGVS, pg. 15). Hierna kwamen ze nog eenmaal langs, uw vader deed open en ditmaal waren het mensen van het Bureau van de Eerste Minister. Ze kwamen langs omdat u gesolliciteerd zou hebben bij hen. Uw vader ontkende dit en ze verlieten de woning (CGVS, pg. 15). Wat betreft uw bewering tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze personen bij u thuis waren gekomen om u te ontvoeren (CGVS vragenlijst, nr. 3.5), gaf u tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat dit louter een ‘gevoel’ was dat u had. U vertelde daarbovenop zelf dat u bij geen enkele van deze bezoeken persoonlijk bedreigd werd (CGVS, pg. 17 & 19). Het loutere feit dat een overheidsdienst bij u thuis langskomt, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aanzien worden. Uit niets in uw verklaringen kan worden afgeleid dat deze bezoeken niet het werk zouden zijn geweest van gewone overheidsdiensten, maar wel van AAH of gelijkaardige sjiiitische milities.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich in wezen immers tot een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden, tot het opwerpen van enkele blote en ongefundeerde beweringen en tot het andermaal formuleren van loutere hypothesen en vermoedens inzake zijn bezoekers en hun bedoelingen.

Dit is niet dienstig ter weerlegging van de voormelde, concrete vaststellingen. Bovendien bevestigt verzoeker in het verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk dat hij niet met zekerheid kan stellen dat zijn bezoekers behoorden tot AAH, stelt hij dat dit in zijn hoofde slechts een vermoeden betreft en vervalt hij andermaal in giswerk en speculatie omtrent zijn bezoekers en hun bedoelingen, zonder dat hij enige concrete indicatie verstrekt waaruit afgeleid zou kunnen worden dat zij behoorden tot AAH of hem kwaad wilden aandoen. Aldus blijkt ook uit de inhoud van het verzoekschrift dat verzoeker over geen objectieve en concrete elementen beschikt waaruit afgeleid kan worden dat, door wie of om welke reden hij gevisieerd zou worden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Indien u effectief gevisieerd zou worden door een sjjiitische militie omdat u soenniet bent, omdat u uit Mosul afkomstig zou zijn of omwille van de job van uw vader (cf. infra), kan men zich de vraag stellen waarom leden van deze machtige milities, die doorgaans brutaal en gewelddadig te werk gaan (cf. informatie Finnish Migration Service in bijlage), enkele malen aan uw deur zouden zijn gekomen zich uitgevend als gewone vertegenwoordigers van de Iraakse autoriteiten, zonder dat u ook maar één keer bedreigd, geïntimideerd of hard aangepakt zou zijn geweest.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Het is immers hoegenaamd niet geloofwaardig dat AAH of een andere sjjiitische militie, indien deze hem werkelijk viseerde en toch wilde toeslaan, eerst tot vijf keren toe op ‘prospectie’ zou komen in plaats van hem onmiddellijk te treffen. Ook uit de informatie die verzoeker citeert in het onderhavige verzoekschrift blijkt namelijk dat zulke milities veel macht genieten, brutaal en gewelddadig tewerk gaan en daarbij genieten van straffeloosheid. Verzoekers uitleg kan dan ook geheel niet worden aangenomen.

Dit alles klemmt nog des te meer daar het gelet op de macht van de sjjiitische milities en de brutale en gewelddadige wijze waarop zij straffeloos tewerk gaan geenszins geloofwaardig is dat verzoekers ouders, vrouw en kinderen gewoon op verzoekers adres bleven wonen. Evenmin is het geloofwaardig dat zij minstens tot begin 2016 geen verdere, ernstige problemen zouden hebben gekend indien verzoeker het mikpunt was van een sjjiitische militie als AAH.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van AAH of een andere sjjiitische militie. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit blijken het gestelde in het verzoekschrift nadien nog zouden zijn voortgevloeid voor verzoekers familieleden, noch aan de beweerde verhuis van verzoekers familieleden. Dit geldt des te meer nu verzoeker deze beweerde verhuis niet staft.

De documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Evenmin kunnen de op 9 april 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota neergelegde stukken afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de foto van een huis, kan vooreerst opgemerkt worden dat zulke foto, zeker indien zoals *in casu* een in kleur afgedrukt exemplaar betreft, makkelijk te manipuleren valt. Bijgevolg kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook kan uit deze foto niet worden afgeleid wiens huis het betreft, waar dit huis ligt en in welke omstandigheden het werd beklad. Daarenboven stoken de opschriften op de foto (*“gezocht voor bloedwraak”* en *“mag niet verhuurd of verkocht worden”*) niet met het gestelde in het verzoekschrift. In het verzoekschrift gaf verzoeker immers aan: *“Op het huis werd ‘gewild, met bloed’ geschreven”*. Tevens moet worden vastgesteld dat verzoekers relaas niet kan worden gerelateerd aan feiten die aanleiding zouden kunnen geven tot *“bloedwraak”*.

Ook de aangifte kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Vooreerst wordt deze slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kleurenkopie. Bovendien strookt ook de inhoud van dit stuk niet met het gestelde in het verzoekschrift. In het verzoekschrift stelde verzoeker immers duidelijk dat het zijn vader was die naar aanleiding van de dreigementen klacht indiende bij de politie, terwijl het blijken het neergelegde stuk zijn moeder zou zijn geweest die aangifte ging doen. Verder strookt de inhoud van de aangifte evenmin met de neergelegde foto, noch met het gestelde in het verzoekschrift. In weerwil van het voorgaande, zou er blijken de aangifte immers op verzoekers huis geschreven zijn: *“het huis wordt gezocht”*. Mede in acht genomen dat de aangifte niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen, kan aan dit stuk bijgevolg niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Waar verzoeker voorts tracht te laten uitschijnen dat hij louter ingevolge zijn religie en zijn afkomst van Mosul zou dreigen te worden geïseerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekers ouders weliswaar afkomstig zijn van Mosul, doch dat verzoeker zelf is geboren en getogen in Bagdad (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8; verklaring DVZ, nr.10). Dat hij zelf door zijn omgeving zou worden beschouwd als zijnde afkomstig van Mosul en zou worden verdacht van banden met het recent aldaar aangekomen IS, is aldus niet aannemelijk. Waar verzoeker zowel op basis van de door hem aangevoerde informatie als de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan worden bijgetreden dat soennieten – al dan niet afkomstig van Mosul – in Irak en Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient voorts te worden opgemerkt dat hij niet aantoonbaar is en dat uit de voorliggende informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïseerd. Uit verzoekers terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat hij zelf geen soennieten afkomstig van Mosul bleek te kennen die in Bagdad werden vervolgd omwille van hun afkomst. Waar verzoeker alsnog beweert dat enkele van zijn verre familieleden weldegelijk problemen kenden, dient te worden vastgesteld dat hij deze blote *post factum* bewering niet staft. Hoe dan ook kan hieruit niet worden afgeleid dat ook verzoeker zou dreigen te worden geïseerd of vervolgd. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging, haalde verzoeker bovendien geen concrete, recente, ernstige en geloofwaardige, aan zijn afkomst en religie verbonden problemen aan. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging en de hieruit voortgevloeide problemen evenmin geloofwaardig is dat zijn naaste familieleden (ouders, echtgenote, kinderen,...) Bagdad hebben verlaten. Zij bevinden zich aldus nog in Bagdad en in hun hoofde wordt evenmin een concrete, recente, ernstige en geloofwaardige, aan hun afkomst en religie verbonden vrees voor vervolging aangehaald. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij louter ingevolge zijn religie en zijn afkomst problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij louter ingevolge het profiel van zijn vader zou dreigen te worden geïseerd of vervolgd. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Maar ook hierover hebben de personen die bij u thuis langskwamen niets vermeld (CGVS, pg 18 & 19). U gaf wel aan dat uw vader reeds bedreigingen had gekregen, maar uw verklaringen hierover bleken opnieuw bijzonder vraag. Toen u werd gevraagd wie hem bedreigde zei u niets over Asaib Ahl al-Haq. Eerst zei u dat u niet wist wie hem bedreigde, omdat hij u hierover zelf niets vertelde, maar u vermoedde dat het om Saddristen ging aangezien zij de positie van uw vader wouden innemen. Het gaat hier dus opnieuw om uw vermoedens. Daarenboven bleek u niets te weten over wanneer uw vader concreet bedreigingen zou hebben ontvangen (CGVS, pg. 5).”

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker, hoewel hij aangaf bij zijn vader navraag te hebben gedaan omtrent andere soennieten uit Mosul met problemen, klaarblijkelijk heeft nagelaten zich alsnog te bevragen over de dreigementen ten aanzien van zijn vader. Indien hij werkelijk meende dat hij ingevolge het profiel van en de bedreigingen ten aanzien van zijn vader riskeerde te worden geïseerd of vervolgd, kon nochtans worden verwacht dat hij zich ook hierover zou hebben geïnformeerd. Dat hij naliet dit te doen, maakt dat niet aangenomen kan worden dat hij een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren door het profiel van zijn vader. Dat dit zo zou zijn, wordt bovendien op manifeste wijze tegengesproken doordat zijn vader zelf wel in Bagdad is gebleven en verzoeker blijkens het voorgaande in diens hoofde geen concrete, recente, ernstige en geloofwaardige, aan zijn profiel verbonden vrees voor vervolging aanhaalde.

Inzake de ontvoering van verzoekers broer, blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat deze volstrekt willekeurig was, dat deze ongeveer acht jaren geleden plaatsvond en dat verzoekers vermeende bezoekers hierover niets zegden. Verzoeker en zijn naaste familieleden bleven na deze ontvoering bovendien nog jarenlang in Irak en kenden geen verdere, aan deze ontvoering gerelateerde problemen. Daarenboven bleven verzoekers naaste familieleden ook na verzoekers vertrek uit Bagdad gewoon op hetzelfde adres wonen en kenden zij aldaar blijkens het voormelde geen concrete, recente, ernstige en geloofwaardige, aan de ontvoering gerelateerde problemen. Dat verzoeker daardoor bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel problemen zou kennen, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, “de Richtlijn 2004/83/EG” van de Raad van 29 april 2004, het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en zijn herkomst door verweerder niet worden betwist. Tevens stelt hij dat mensen uit Bagdad tot begin september 2015 subsidiaire bescherming kregen. Sedert oktober is dit niet langer het geval. Nochtans blijkt uit de informatie van verweerder niet dat de veiligheidssituatie sedertdien in gunstige zin is gewijzigd. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Volgens hem is de wijziging in het beleid van het CGVS niet te verantwoorden. Verzoeker verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat in Irak, Bagdad de meeste slachtoffers vallen. Hij vervolgt:

“Vele persberichten tonen het dagelijkse geweld in de Iraakse hoofdstad aan. Dagelijks vallen er gewonden en/of doden bij daden van terreur, sektarisch geweld, criminele daden...”

De plotse koerswijziging van verweerder is wellicht eerder te verklaren door de grote getale Iraakse vluchtelingen die sinds augustus 2015 naar ons land vluchtten én de politieke visie dat de “quota” voor Iraakse vluchtelingen bereikt is.

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, heeft de heer Theo FRANCKEN, Staatssecretaris voor Migratie, een rondschriven gestuurd naar alle Iraakse

(...)

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, werden Iraakse asielzoekers ingelicht omtrent het resultaat die komen zou. Het indienen van hun asielaanvraag dan wel de verderzetting van hun asielprocedure werd Iraakse asielzoekers ontraden.

Ten gevolge van deze brief hebben meerdere Iraakse asielzoekers hun hoop op een positieve beslissing verloren. Daarenboven werden/worden ze al bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met een willekeurig beleid (het al dan niet gehoord worden, het al dan niet doorsturen van hun dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), dat tot frustratie en wanhoop leidde/leidt.

Dit gewijzigde politieke beleid – het viseren van de Iraakse asielzoekers, de ontradingscampagne – heeft vruchten afgeworpen. Meerdere Iraakse asielzoekers zijn vrijwillig teruggekeerd naar Bagdad. Iedere asielzoeker heeft echter zijn eigen persoonlijke reden om enerzijds asiel aan te vragen en anderzijds afstand te doen van hun asielaanvraag. In het administratief dossier van verweerder is geen informatie met betrekking tot deze redenen van afstand van asielaanvraag terug te vinden.

Waarom zijn de Iraakse asielzoekers vrijwillig teruggekeerd? Omdat ze hun familie misten en omdat ze geen hoop op een positieve beslissing meer hadden? Omdat ze een andere oplossing tot veilig leven zouden zoeken? Omdat ze in de nabijheid van een ziek familielid wilden zijn? Omdat ze gewoon met de vluchtelingenstroom zijn meegekomen zonder een echte reden voor hun vlucht? Omdat ze zelf tot de milities behoren die gewoon even Europa wilden bezoeken? Zonder informatie over de persoonlijke redenen van de vrijwillige terugkeerders, kan niet aanvaard worden dat dit ‘een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffers te zijn van willekeurig geweld.’

De politiek had reeds op 22 september 2015 een beslissing genomen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moest volgen. Ondanks het feit dat werd vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers in 2015 constant is gebleven, moest het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen ten aanzien van Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad anders motiveren in die zin dat er geen bescherming meer geboden wordt op grond van het nog steeds aanhoudende willekeurig geweld.

(...)

Is voor een wijziging in het asielbeleid geen ware wijziging in de veiligheidssituatie noodzakelijk? Neigt een plotse wijziging van het asielbeleid zonder wijziging in de veiligheidssituatie niet naar willekeur?

*In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat ‘het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico’s, niet is stilgevallen’. Dit argument kan de beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet ondersteunen. Uit het rapport ‘COI Focus, Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad’ van Cedoca dd. 6 oktober 2015 blijkt immers dat ‘zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stil (viel)’ (pagina 20). **Het niet stilvallen van het openbaar leven is aldus geen parameter voor de veiligheidssituatie en de risico’s voor de burgers in Bagdad, Irak.***

De Belgische asielinstanties moeten in principe in alle objectiviteit en in alle onafhankelijkheid kunnen oordelen of een persoon al dan niet internationale bescherming behoeft, of er in een bepaalde regio al

dan niet sprake is van willekeurig geweld. De beslissing van verweerster dd. 14 oktober 2015 kan niet objectief en onafhankelijk genoemd worden, verweerster voert het politieke beleid van staatssecretaris Theo Francken uit, zijnde een beleid dat er op gericht is de vluchtelingenstroom vanuit Irak naar ons land stop te zetten (cf. brief dd. 22 september, boodschappen via facebook), hoewel Irakezen uit Centraal-Irak nood hebben aan een beschermingsstatus.

Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers?"

2.3.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker enkele 'Briefing Notes' inzake de situatie in zijn land en regio van herkomst bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5).

2.3.3. Verzoeker legt ter ondersteuning van voormeld betoog op 9 april 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nog bijkomende informatie neer over de algemene situatie in zijn land en regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Hij herhaalt dat het opmerkelijk is dat verweerder het beleid heeft gewijzigd. Tevens wijst hij op informatie omtrent de criminele praktijken van de sjitische milities die gesteund worden door de overheid en die hij vreest.

2.4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welk artikel van "de Richtlijn 2004/83/EG" van de Raad van 29 april 2004 hij *in casu* geschonden acht. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.4.2. Nog daargelaten dat verzoeker *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk zouden worden behandeld, dient wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.4.3. Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is. Verzoeker kent blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing en onderwerpt deze aan een inhoudelijke kritiek. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.4.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de

persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en uit de informatie zoals aangereikt door verzoeker (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 7) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel blijft sinds 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin

van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder zou lijden en dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingspolitiek, noch de in het verzoekschrift aangehaalde redenen waarom zij mogelijks terugkeren ertoe zouden leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker het CGVS verwijt dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist verder niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers en de politieke druk vooringenomen was en er niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, in casu "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde

landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS